

«Τὰ Ρόδα τῆς Ἱεριχοῦς». — Πρό τινος ἐδόθη ἀπὸ τοῦ θεάτρου τῆς «Νέας Σκηνῆς» τὸ ὑπὸ τὸν ἀνωτέρω τίτλον νέον ἔργον τοῦ κ. Δαραλέξη ὅπερ κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον ἔτυχεν εὐμενοῦς ὑποδοχῆς ὑπὸ τῆς κριτικῆς τῶν Ἀθηναϊκῶν ἐφημερίδων. Τὴν ὑπόθεσιν του παραλαμβάνομεν ἐκ τῆς «Ἀκροπόλεως» χάριν τῶν ἀναγνωστῶν τῆς «Νέας Ζωῆς».

Ἡ Χρυσοῦλα εἶναι ἀρραβωνισμένη μὲ τὸν νέο Πέτρο, νέο Ἀθηναῖο, συνειθισμένο εἰς τὴν ἀληθινὴν ζωὴν. Ἡ ὁποία δηλαδὴ δὲν τὸν ἐμποδίζει νὰ κἀνῃ καὶ κόρτε εἰς νεαρὰν χήραν, Ἀθηναίαν ἐπίσης, μὲ τὴν ὁποίαν ἡ Χρυσοῦλα τὸν βρῖσκει νὰ φιλιέται. Ἡ Χρυσοῦλα ἡ ὁποία ἐξοῦσε μέσα στῆς τριαντάφυλλιές, εἰς τὸ μικρὸ ἐξοχικὸ φπιτάκι τῆς θείας τῆς κ. Φανῆς εἰς τὴν Μύκονο, μπαίνει εἰς τὴν ἀληθινὴν ζωὴν, βλέπει τὴν ἀληθινὴν τῆς ὄψι καὶ ἐπειδὴ τὴν βρῖσκει ἀνυπόφορη θέλει νὰ τὴν ἀφίσῃ.

Καὶ ἀποφασίζει νὰ αὐτοκτονήσῃ κοιμωμένη ἐπάνω σὲ τριαντάφυλλα. Τὴν Χρυσοῦλα προλαμβάνει καὶ σώζει ἡ θεία τῆς. Ἡ κόρη δὲν θέλει νὰ ἴδῃ πειὰ τὸν Πέτρο. Μαθαίνει ὅμως ὅτι εἶναι στὸν κῆπο καὶ κλαίει. Αὐτὸ τὴν κάνει σκεπτικὴν. Καὶ ὅταν χάρις εἰς τὴν θείαν τῆς συναντῶνται οἱ δύο νέοι καὶ ὁ Πέτρος δικαιολογεῖ τὴν διαγωγὴν του, ἡ Χρυσοῦλα τὸν συγχωρεῖ μὲν, ἀλλὰ πλέον δὲν εἶναι ἡ ἀθῶα κόρη ποῦ ζῆ μέσα στὰ τριαντάφυλλα, ἀλλὰ ἀληθινὴν γυναῖκα ἡ ὁποία συγχωροῦσα κλαίει γιὰ τὸ ξέρεαι πειὰ ὅτι τὰ τριαντάφυλλα τῆς ζωῆς δὲν εἶναι παρὰ ὡς τὰ Ρόδα τῆς Ἱεριχοῦς γιὰ τὰ ὁποῖα ὑπάρχει ἡ παράδοσις ὅτι κάτω ἀπὸ τὰ ὠραῖα πέταλα δὲν ὑπάρχει παρὰ λίγη στάχτη ».